

Виходить у Львові
щодня (крім неділі і
гр. кат. свят) о 5-ій
годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улица
Чарнецького ч. 12.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи
звертають ся лиш на
окреме жадане і за зло-
женням оплати поштової.

Реклямації
везапечатані вільні від
оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата
у Львові в агенції
дневників пасажа Гавс-
мана ч. 9 і в п. к. Ста-
роствах на провінції:
на цілий рік К 4-80,
на пів року „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ —40
Поодинокое число 2 с.
З поштовою пере-
силкою:
на цілий рік К 10-80
на пів року „ 5-40
на чверть року „ 2-70
місячно . . . „ —90
Поодинокое число 6 с.

Вісті політичні.

*До ситуації на Угорщині. — Ще про з'їзд ца-
ря з цісарем Вільгельмом. — Організація Ру-
симів на Україні і справа автономії України*

Положене на Угорщині стало безвихідне, але кабінет бар. Феєрверіґо рішив ся, видко, витривати аж до кінця, а чутка, мов би то в нїм настали якісь роздори, єсть безосновна. Як вже звісно, екасував міністер справ внутрішніх ухвалу будапештєвського магістрату о неприйманю добровільно плачених податків, а старший бурмістр міста Маркус вислав тепер письмо до міністра, в котрім просить єго о знесенє уневажненя, а то ддятого, щоби столиця не знайшла ся в примусовім положеню брати під наряду давнїйшу ухвалу. Pol. Cong. обговорюючи становище магістрату, завяте супротив правительства, каже, що магістрат не може уважати тої ухвали за законну, бо она не перейшла всеї інстанції назначеної законом. Єсть впрочім річ певна, що репрезентация столиці Угорщини не дасть ся опозиції вхопити так далеко, як того бажать гр. Апонїї і єго приклонники.

З'їзд царя з цісарем німецьким не сходить з порядку дневного публичної дискусії. Веї

раді би знати, що має сей з'їзд значити, як до него прийшло і які будуть єго наслідки. Що з'їзд сей єсть фактом великого значіня політичного, о тїм здає ся нема й сумніву, але чи він відносить ся спеціально лиш до справ заграничних, чи дотикає також і внутрішні справи російскі, годї знати. Здає ся, що одні і другі, бо коли з одної сторони праса російска приписує сему фактові велику вагу і уважає єго за вельми важний ддя розвою Росії, то з другої сторони праса французска криво дивить ся на поступованє цісаря Вільгельма і добачує в послїднім єго ділі навіть акцію вимірену против Франції. „Figaro“ н. пр. пише:

Стрїча не обмежить ся лиш на Японію. Цісар Вільгельм скаже: „Я то предвидів!“ Він покаже цареві веї держави Європи, котрі або вже піддали ся Німеччинї або готові піддатися: Австрія і Італія — то союзники; Іспанія — звертаєсь до Німеччини що раз більше; Данія акклямує німецьку флоту, Норвегія викидає короля. Мир на землі, але німецький мир! Нехай же цар вертає до своєї держави, коли вирвав ся з обнятії спокусника. Інші газети французскі говорять навіть отверто, що сей з'їзд з цісарем Вільгельмом викликав занепокоєнє в цілій Франції. „Matin“ доказує, що предложе-нє до з'їзду виийшло від цісаря Вільгельма а вість о тїм була ддя Віттеґо в Парижі так

само несподіванкою як і ддя царя самого. — Внутрішній заколог — каже „Journal“ — спонукав царя прийняти запрошенє на з'їзд. Цар хотїв порадити ся з цісарем, як би опанувати теперїшний рух в Росії. По повороті царя можна сподівати ся енергїчних репресийних мїр. В сїм послїднім поглядї може навіть і єсть щось правди, бо річ певна, що цісар Вільгельм не дораджував цареві слухати волї народу, котра проявляє ся в так бурливий спосіб, противно мїг навіть дораджувати, щоби рішучо і з цілою енергїєю виступити против теперїшного руху а що найбільше з власної волї заводити колїсь якісь реформи. Німецька праса, котра спершу доказувала рішучо, що цісар Вільгельм певно не буде дораджувати цареві до реакції, змінє вже тепер свій погляд і каже, що не повинно ся в будучности складати вину на німецького цісаря, бо хоч би він що й радив, то все-таки виконанє зависить виключно лиш від волї царя і цісар за єго поступованє не може брати одвічальности на себе.

В днях 12 і 13 липня с. р. відбули ся в однім мїстї на Україні збори відпоручників веїх національних українських організацій в Росії в тїй ціли, щоби видвигнути національне українське питанє яко питанє політичне та довести до сполуки веїх українських національних елементів задля осягненя сеї

2)

З релїгійного життя Турків.

1. Селямлик, рамазан і байрам.

(Дальше).

Дороги, алеї і широкі улици близько мошеї, що вють ся мов стяжки, повні вояків, що надходять при звуках войскової музики і тиснуть ся щораз ближше і ближше до попроломлюваних білих стїн сьвятинї, видко, яко они ідуть зі веїх сторїн зикзаком та висувають ся безконечними рядами подїбно, як то можна видїти в сценериях театру. Хоругви кавалерії, чорні, золотом вишивані прапори, червоні хоруговки уланів пересувають ся одні попри других, а веїх вкриває туман пороху. Великі труби музикантів блищать ся в яєнім сьвітлі. Сигнали і фанфари несуть ся далеко а щораз надходить новє войско та сходить ся в однім мїстї. На самім передї, зараз під нами, під самими стїнами кіоска, стоять густими рядами Арнаути з північних сторїн держави, а за ними жвави з Тріполїса в зелених турбанах — люди, що виглядають знаменито, держать ся хоршо і красні з лица один в одного.

Тепер вже веї вїйшли ся і вже не рушають ся, стоять тихенько, бо надходить полудне, сьвятотчна хвиля і небаком розпїчне ся в мошеї богослуженє, на котре їх скликано: селямлика, велика молитва в п'ятницю, на котру приїздить і султан. В тїм салїонї, де я,

ще мало людей; дипломати розмавляють о політичних справах або балакають з дамами представителїв європейських держав.

Та й в салїонї побїч не настав ще торжественний спокїй. Там вже повнісенько людей. По найбільшій частї дами, туриетки з Заходу, котрим старший майстер церемонїй на прошенє їх послїв, позволив приглядати ся дефіляді. Гонорову службу сповняє ад'ютант цісаря і старає ся вишукати цікавим красавицям догїдні мїсця. Султан мусить сюди переходити, але чи він буде їхати у возї, чи верхом на конї? Отсе питанє займає дуже живо ціле товариство, але ніхто не уміє на него відповісти. До їзди з палати до мошеї, віддаленої на яких 200—300 метрів, уживає султан часто карити, а єго верхові конї ведуть за ним. Тодї вже менша розкіш ддя ока, бо султан виглядає поважнїйше на конї та й волимо подумати собі калїфа їдучого верхом, як на якїй тарайці, мов би перший ліпший князь європейскїй.

Час не стоїть. В миг ока вкривають марморові сходи мошеї червоним диваном, по котрім має султан переходити, а по обох боках входу уставляють ся личности правдивого азійского вигляду: в довгих, аж майже до землі сягаючих, зелених, жовтих або оранжевих одежах, що яскраво відбивають від білого мур; на головах у них широкі турбани, а очи з під них споглядають понуро — то духовники з Мекки і Багдаду, з далеких сторїн, над котрими панує султан яко духовний голова; они вносять якїйсь праестарий, прекрасний відблеск давно минувших часів в новочасне життя на Вєходї.

Достойники веїлякого рода ідуть широкою улицею висипаною піском, по обох боках котрої стоїть войско: маршалки і генерали турецької армії. На них мало хто зважає, бо веї виглядають султана. В парадних замкнених екіпажах ідуть цісарскі княгинї. Хмари мушлїну закривають їх лица, їх сукні.

Сонце припікає. В яєних, білих салїонах, на яєній бїлій мошеї і всюди, де блеск зливає ся з порохом, яєніє пресильне сьвітло і здає ся, як колиб від тих тисячів узброєних, що так стоять, що аж ледви ваять ся віддихати, спека ставала ще більша.

Запрошені на селямлик високі достойники і князі з цісарского роду приходять по одному, старші зі своїми ад'ютантами, молодші, діти у войскових мундурках зі своїми учителями. Веї споглядають вельми втїшені, коли показало ся маленьке, дуже любеньке хлопця в моряцїм костюмі та з ордерами на грудех та їдучи легким але поважним кроком, споглядало своїми розумними оченятами сьміло на зрїтелїв. В салїонї туриеток ще не знають того хлопця; жіночі голови в капелюхах, на котрих цвितуть цілі городи, вихляють ся з вієна, щоби єго ліпше побачити, та питають: „Хто то?“ А їм відповідають: То Бурхан-еддін, наймолодша дитина султана.

Вже настає полудне. Веї дивлять ся в ту сторону як султанська палата. Споглядають на годинники — показуючі веїлякі часи європейскі. Рядами вояків, що випростовують ся і витягають голови, їде якїйсь шепїт, що заповїдає приїзд володїтеля. Войскові музики веї враз зачинають грати султанський їмн. А ви-

Що року горять хлопські мільони неасекуровані!

„Дністер“

Товариство взаїмних забезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“

одинокє руске Товариство асекураційне против огневих шкід

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Дністер“ зараз відшкодованє; оцінку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 літ виплатив „Дністер“ відшкодовань в сумі 5 мільонів 340 тисяч корон.

Фонди „Дністра“ виносять (з кінцем р. 1904) суму 1,183.874 кор і уміщені суть в цінних паперах.

В „Дністрі“ єсть обезпечених більше як 300.000 будинків. На покритє хат черепом дістають члени „Дністра“ позичку в Товаристві кредитовім „Дністер“.

Поліси „Дністра“ приймають ся при всіляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротинських.

Чистий зиск по скінченім році звертає ся членам; в літах 1901—1904 звернув „Дністер“ членам 284.857 кор.; (за літа 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Агенції „Дністра“ находять ся у всіх містах і більших селах і треба подавати обезпеченє через агента; господарі письменні повинні старати ся о агенції „Дністра“ в таких сторонах, де інші агенти „Дністра“ не роблять. Агенти „Дністра“ заробили вже провізії 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тільки через „Дністер“ в Товаристві Краківскім; свою провізію від сих обезпечень дає „Дністер“ на рускі добродійні ціли.

„Дністер“ припоручили Преосьв. Епископскі Ординариати.

Найдешевше можна купити лише

В Авкційній Гали

Пасаж Миколяша

меблі, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінцією писемно.

Вступ вільний цілий день.